

ἀνακατωτός κτλ., ὅπερ προσλαμβάνει σημ. στερήσεως διὰ τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου πρὸς τοῦτο καὶ μόνον γινόμενου. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,138 καὶ ἐν Ἐπιστ. Ἐπετ. Πανεπ. 9 (1912/3) 50. β) Πλεοναστικὸν προστεθὲν εἰς τὴν ἀρχὴν τῶν ἀπὸ ξε- ἀρχομένων ἐπιθ., οἷον ξεβούλλωτος-ἀξεβούλλωτος, ξεβράκωτος-ἀξεβράκωτος, ξεκάρφωτος-ἀξεκάρφωτος κτλ., ἐπειδὴ δὲ τὸ νεώτερον τοῦτο ξε- ἔχει σημ. στερήσεως, τὸ ἀ- καταντᾷ ἀπλῶς προθετ. μεταφερθὲν ἐνταῦθα κατ' ἀναλογίαν. ἐπίδρασιν τῶν πολλῶν ἐπιθ. τῶν ἐξ αὐτοῦ ἀρχομένων. Περί τοῦ στερητ. ἀ- καθόλου ἰδ. καὶ ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀφιερ. εἰς ΓΧατζιδ. 121-125.

ᾶ ἐπιφών. κοιν. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.) Πόντ. (Ἄμισ. Κερασ. Τραπ. Χαλδ.) Τσακων. ἀὰ κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.) ἀὰ κοιν. ἀα κοιν. καὶ Καππ. (Ἀραβάν. Σινασσ. Φερτ.) Πόντ. (Ἄμισ.) αἰ Καππ. (Σινασσ.) Σύμ. ἀχὰ Ἡπ. Μακεδ. (Χαλκιδ. κ. ἀ.) Πελοπν. (Καλάβρυτ.) χαχὰ Εὐβ. Μακεδ. (Χαλκιδ. κ. ἀ.) ἄκα Ἡπ. Κῶς Μακεδ. (Βογατσ. Καστορ.) Πελοπν. (Λακων. Μάν.) Πόντ. (Ὁφ. Τραπ.) ἄγκα Καππ. (Ἀνακ. Σιλ.) Μεγίστ. χάκα Πόντ. (Ὁφ. Χαλδ.) χάγκα Καππ. (Ἀνακ. Σινασσ.) ἄαμε Κάρε.

Τὸ ἀρχ. ἐπιφών. ᾶ εὐχρηστον πρὸς ἑκφρασιν διαφόρων συναισθημάτων, πλὴν δὲ τούτου καὶ ᾶ ἐπὶ γέλωτος. Εἰς τοὺς τύπ. ἀχὰ, χαχὰ, χάκα καὶ χάγκα τὸ πνευματικὸν χ ἀνεπτύχθη ἐκ τῆς ἐκφορᾶς δασέως πνεύματος πρὸ τῆς ἀρθρώσεως τῶν φωνητικῶν ὀργάνων πρὸς σχηματισμὸν τοῦ α Ἐν τῷ τύπ. ἄκα τὸ κ εἶναι ὑπόκωφός τις λαρυγγικὸς φθόγγος ἀναπτυσσόμενος κατὰ τὴν μετάβασιν ἀπὸ τοῦ πρώτου α εἰς τὸ δεύτερον, ὅτε κλείεται πως ὁ λάρυγξ.

Τοῦ ἐπιφών. τούτου αἱ σημασιολογικαὶ χρήσεις καθορίζονται κυρίως ὑπὸ τοῦ εἶδους τῶν προτάσεων, αἱ ὁποῖαι εὐθὺς ἔπονται ἢ πρὸς τὰς ὁποίας σχετίζεται, καὶ ὑπὸ μορφασμῶν καὶ κινήσεων τοῦ σώματος, ἀναλόγως δὲ τῶν διαφόρων καταστάσεων καὶ διαθέσεων τῆς ψυχῆς, τῆς φύσεως καὶ ἐντάσεως αὐτῶν, ἐκφέρεται τοῦτο ἢ ὡς ἀπλοῦς ἀκαριαῖος φθόγγος ᾶ ἢ ἐν ἐπαναλήψει ᾶ ᾶ ἢ παρατεταμένος ἀά, ἀαά, ἀα. Ἐκφράζονται δὲ δι' αὐτοῦ 1) Ποικίλα συναισθήματα α) Χαρά, εὐχαρίστησις, ἀπόλαυσις, ἡδονή κοιν.: Ἄ, τί καλά! Ἄ, τί ὁμορφα εἶν' αὐτά! Ἄ, τί ὁμορφα ποῦ ν' ἐδῶ! Ἄ, εἶσι σὲ θέλω! Ἄ, ἐχόρτασα καλά! Ἀά, δὲν ξέρεις πόσο φκαριστήθηκα! κοιν. || Φρ. Ἄ, γειά σου! Ἄ, μπράβο! (πρὸς τὸν προθύμως ἐκτελέσαντα ἐπιθυμίαν τινὰ ἡμῶν) κοιν. Συνών. ὦ. β) Ἐνθουσιασμός κοιν.: Ἀαά, καὶ τὸ καταφέραμε! Ἀαά, καὶ τὸ βρήκαμε! κοιν. γ) Συναισθημα προκαλοῦν γέλωτα κοιν.: Ἀαά, νόστιμο τοῦτο! Ἀαά, τὸν κουτὸ ποῦ δὲν τό νοιωσε! κοιν. Ἡ χρῆσις αὕτη ἦδη ἀρχ. Πβ. Εὐριπ. Κύκλ. 156 «βαβαί, χορεῦσαι παρακαλεῖ μ' ὁ Βάκχιος. ᾶ ᾶ ᾶ!» (δ) Χλεύη, ἐμπαιγμός κοιν.: Ἀα, γιούχα! κοιν. β) Πόθος, ἐπιθυμία, εὐχὴ ἀνεκπλήρωτος κοιν.: Ἄ, καὶ νὰ μ' οὐνα σὰν κ' ἐσένα! Ἄ, καὶ νὰ τό κανες αὐτὸ ποῦ λές! κοιν. Συνών. ἔ. γ) Θαυμασμός κοιν.: Ἄ, χριστιανέ μου, τ' εἶν' αὐτά! Ἄ, καλέ μου, τί μοῦ λές! Ἀα, τί πράμα! Ἀα, πῶς γλυτώσαμε! κοιν. δ) Ἀπορία Κύπρ. Πελοπν. (Λακων.) Σύμ. κ. ἀ.: Ἄ, ποῦ ἦσουν αὐτοὶ τὸν καιρὸ ποῦ σ' ἀπάντησα! Λακων. Ἄ, κακόν, εἶντα νὰ κάμουμεν τώρα ποῦ ἐν ἡξέρουμεν τ' ὄνομάν του! Κύπρ. ε) Ἐκπληξις, τρόμος κοιν. καὶ Πόντ. (Τραπ. κ. ἀ.): Ἄ, δὲ φεύγεις τὸ λοιπόν; Ἄ, τ' εἶναι πάλι τοῦτα; Ἄ, τί κάθεσαι καὶ μοῦ λές; κοιν. Ἄ, ἡθρες ᾶ; (τὸ εὖρες;) Τραπ. ς) Δυσαρέσκεια, ἐπομένης ἀμέσως προτάσεως δηλούσης ἀπαγόρευσιν κοιν. καὶ

Πόντ. (Τραπ.): Ἄ, μὴ τὸ κάνης! Ἄ, μὴν ἔρχεσαι κοντά! Ἄ, ὄχι εἶσαι! Ἄ, ὄχι, μὴ! κοιν. Ἄ, νὰ μὴν ἔρχεσαι δᾶ! Κύπρ. Ἄ, μὴ λές ἀτο (μὴ τὸ λέγης) Τραπ. Ἡ σημ. αὕτη ἀρχ. Πβ. Πλάτ. Ἰππ. Μείζ. 295α «ᾶ, μὴ μέγα, ὦ Ἰππία, λέγε. ὁρᾶς ὅσα πράγματα ἡμῖν ἦδη παρέσχηκε», Ἀριστοφ. Πλ. 127 «ᾶ, μὴ λέγε, ὦ πόνηρε, ταῦτα», Εὐριπ. Μήδ. 1056 «ᾶ ᾶ, μὴ δῆτα, θυμέ, μὴ σύ γ' ἐργάση τάδε». ζ) Ἀπειλή κοιν.: Ἀά, κὶ ἂν σὲ πιάσω, τί ἔχω νὰ σοῦ κάμω! κοιν. η) Ἀνυπομονησία σύννηθ.: Ἄ, ἀργεῖς πολὺ! σύννηθ. θ) Ἀγανάκτησις, ἀποστροφὴ κοιν.: Ἄ, τὸν ἔλεεινὸ - τὸν πρόστιχο! Ἄ, μὰ δὲν ὑποφέρεσαι πᾶ! Ἄ, μὰ γὰ νὰ σοῦ πῶ, τὸ παράκανες! Ἄ, μὰ τὸ θεό! Ἀα, μὰ νὰ σοῦ πῶ! Ἀα, νὰ σωπάσης ἐπὶ τέλους! κοιν. || Φρ. Ἄ, ποῦ νὰ σὲ πᾶς ἢ εὐχὴ! (εὐφημητ. ἀντὶ ὁ διέβολος) κοιν. Ἄ, ποῦ νὰ ὦγ το ἀνάθ-θεμαν τῶαί ἐγέλασέν μου! Κύπρ. Συνών. ἔ, ὦ. Ἡ σημ. αὕτη ἦδη παρ' Ὁμ. Λ 441 «ᾶ δειλ', ἢ μάλα δὴ σε κιχάνεται αἰπὺς ὀλεθρος». ι) Πόνος, ὀδύνη, λύπη, οἶκτος κοιν.: Ἄ, πονῶ! Ἄ, δυστυχία μου! Ἀα, σιφορά μου, τί κακὸ ἦταν αὐτὸ ποῦ παθα! κοιν. Ἄ, κακὸν ποῦ πάθαμεν! Κύπρ. Ἀά, τὴν μάγκαν μου τὸ ἔχασά την! αὐτόθ. || Φρ. Ἄ, τὰ τυράγνια μου! (ἦτοι πόσον ὑποφέρω, ταλαιπωροῦμαι!) Σίφν. || Ἄσμ.

Ἄ, δὲ κακὸν ποῦ ἔπαθα τὸ μαυροκαημένον
νὰ π-πέσω μέσ' εἰς τὴν φνιλατὴν πῶν εἶμαι μαθημένον!

(πῶν ἐκ τοῦ ποῦ δὲν) Κύπρ. Καὶ παρὰ τοῖς ἀρχ. σύννηθ. ἢ σημ. Πβ. Ὁμ. Λ 816 «ᾶ δειλοί, Δαναῶν ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες, | ὥς ἄρ' ἐμέλλετε τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἰῆς | ἄσιν ἐν Τροίῃ ταχέας κύνας ἀργέτι δημῶ», Εὐριπ. Ρῆσ. 799 «ᾶ ᾶ, ὀδύνη με τείρει». 2) Ἐπιδοκιμασία, ἀποδοχὴ τῶν λόγων ἢ τῶν πράξεων τινος, συγκατάθεσις (αὕτη συνοδεύεται καὶ ὑπὸ ἀναλόγου κινήσεως τῆς κεφαλῆς) κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. κ. ἀ.): Ἄ! (καλά, ἔστω) κοιν. β) Συγκατάθεσις ἐκφράζουσα εἰρωνείαν καὶ διὰ τοῦτο ἰσοδυναμοῦσα πρὸς ἄρνησιν σύννηθ.: Ἀά, καλὰ τὰ λές! (ἦτοι δὲν τὰ λέγεις διόλου καλὰ). Ἀά, καλὰ τὰ κατάφερεις! (ἦτοι δὲν τὰ ἔκαμες καθόλου καλὰ, τὰ κατέστρεψες, τὰ ἀφάνισες κτλ.). Δῶσε μοῦ το νὰ τὸ βαστάξω.—Ἀά, γὰ νὰ μοῦ τὸ πάρης! σύννηθ. γ) Κατάφασις εἰς ἐρώτησιν παρακολουθουμένη καὶ ὑπὸ κατανεύσεως τῆς κεφαλῆς, κοιν.: Τὸν εἶδες;—Ἀά! Ἐχεις φασόλια-ψωμί;—Ἀά! κοιν. Ἡρθες;—Ἀχά! Καλάβρυτ. Θὰ πᾶς ἰκεῖ π' σ' λέον;—Χαχά! Χαλκιδ. δ) Κατάφασις ἀτελής, καθ' ἣν ὁ ἐρωτώμενος θέλει νὰ δηλώσῃ ὅτι ἐν μέρει μόνον εἶναι ἀληθὲς τὸ περὶ οὗ ἡ ἐρώτησις σύννηθ.: Ἐγινες καλὰ;—Ἄ! Κατάλαβες τίποτε;—Ἄ! ε) Ἀδιαφορία, καθ' ἣν ὁ ἐρωτώμενος κάμνων συγχρόνως καὶ κίνησιν τινὰ τῆς κεφαλῆς θέλει νὰ δηλώσῃ κατάστασιν οὔτε καλὴν οὔτε κακὴν σύννηθ.: Πῶς εἶσαι;—Ἄ! (δηλ. οὔτε καλὰ οὔτε κακὰ). Πῶς σοῦ φαίνεται τὸ πράμα;—Ἄ! (οὔτε καλὸ οὔτε κακὸ). 3) Βεβαίωσις κοιν. καὶ Πόντ. (Ὁφ. Χαλδ.): Ἄ, τὸ βρήκες! Ἄ, μάλιστα! Ἄ, ναί, αὐτὸ θέλω νὰ μοῦ πῆς κοιν. Ἄ, ἀτὸ εἶπα σε νὰ φέρης (ᾶ, ναί, αὐτὸ σοῦ εἶπα νὰ φέρης) Ὁφ. 4) Ἀνάμνησις, ὅταν γεγονὸς τι λησμονηθὲν ἐπανέρχεται ἐξαίφνης εἰς τὴν μνήμην, ὅποτε τὸ ἐπιφών ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὴν φρ. τὴν θυμᾶμαι, κοιν. καὶ Πόντ. (Ὁφ. Χαλδ.): Ἄ, ξέχασα νὰ σοῦ πῶ! Ἄ, τώρα θυμᾶμαι! Ἄ, τώρα ξέρω ποιὸν λές! Ἄ, τώρα καταλαβαίνω! Ἄ, λησμόνησα νὰ τοῦ τὸ φέρω! κοιν. Ἄ, ἐξέρω τίνα λές! Ὁφ. Ἄ, ἔρθεν εἰς σὸ νοῦ μ'! (ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν μου, ἐνεθυμήθην) Χαλδ. 5) Ἀρνήσις εἰς ἐρώτησιν παρακολουθουμένη καὶ ὑπὸ ἀνανεύσεως τῆς κεφαλῆς ἰσοδύναμος πρὸς τὸ ὄχι κοιν. καὶ Καππ. (Ἀνακ. Ἀραβάν. Σιλ. Σινασσ. Φερτ.) Πόντ. (Ἄμισ. Ὁφ.

Χαλδ.): Πηγες ἐκεῖ; — "Αα! Σ' ἀρέσει; — "Αα, δὲ μ' ἀρέσει! — "Αα! κοιν. Ἐφαγες; — "Αα! Μάν. Πηγες 'ς τοὺς ποταμούς; — "Αα! "Ηπ. Εἶδες ἀτονα; — "Αα, οὐτὸ εἶδ' ἀτονα! οὐτὸ = οὐχί) "Οφ. Ἐπῆες ἐκεῖ ποῦ εἶπα σε; — Χάκα! Χαλδ. Συνών. νάα, νάκα, νάκε.

6) Ἀποκρίσις ἀπορηματικῆ ἰσοδύναμος πρὸς τὴν ἐκφραζομένην διὰ τῶν ἐρωτηματικῶν λέξεων καὶ φρ. τί; πῶς; τί εἶπες; ὁρίστε; Εὐβ. "Ηπ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Συγκρ. Κορινθ. κ.ά.): Ποῦ ἦταν; — "Α; "Ηπ. Συνών. εἰ; 7) Ὑπὸ τοὺς τύπ. ἄ καὶ αἰ ἐπιφώνησ. ἑλληνικῇ Θεοσ. Θράκ. (Αἰν. κ.ά.) Καπ. (Σινασσ. κ.ά.) Κύπρ. Μακεδ. (Νάουσ.) Τσακων. κ.ά.: "Α Γεώργι! Αἰν. "Α Μάρου! Θεοσ. "Α Νικόλα! Κύπρ. || Ἄσμ.

"Ασκόπα, δέ, ἄ βασιλέα, νὰ κάμης ἕναν χάλιν
Κύπρ.
Καπ. Στέκα, στέκα, αἰ Μαύροζη, μὴ λές καὶ μὴ καυκείσαι

Καπ. Τί νὰ σὲ πῶ, αἰ μάννα μου, γιατί νὰ μὲ γεννήσης
ἐδῶ μέσα 'ς τὰ βάσανα, 'ς τὸν ψεύτικο τὸν κόσμο!

Σινασσ. Συνών. εἰ, ὦ. 8) Βαυκάλημα πρὸς ἀποκοίμισιν τῶν βρεφῶν ὡς μακρὸς ἔρρινος φθόγγος αα-α ρυθμικῶς ἐπαναλαμβανόμενος Ἀθῆν. Κρήτ. Μεγίστ. κ.ά.: Φρ. (τῆς παιδικῆς γλώσσης) "Α κάμη τὸ μωρό μου αα-α (δηλ. θὰ κοιμηθῇ) Μεγίστ. || Ἄσμ.

"Αα-α, ἔπαρ' τον, γύπνε μ', ἔπαρ' τον
τσαῖ ἄμε 'ς τ' ἀμπελάτσα, λέ!
τσαῖ γέμισε τοῖς ποδίτσες του
ἀθ-θούς τσαῖ λουλουδάτσα, λέεε!

(βαυκάλ.) αὐτόθ.

αα-α τό, Κυκλ. Μεγίστ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἐπιφών. ἄ, ὅπερ ὡς μακρὸς φθόγγος αα-α ρυθμικῶς ἐπαναλαμβανόμενον χρησιμοποιεῖται πρὸς βαυκάλημα τῶν βρεφῶν διὰ νὰ ἀποκοιμηθοῦν. Ἰδ. λ. ἄ 8.

Τὸ λίκνον τοῦ βρέφους, ἡ κούνια, μόνον ἐν τῇ παιδικῇ γλώσσῃ ἐνθ' ἄν.: Πάει τὸ μικρό μου 'ς τ' αα-α του Κυκλ. "Α τὸ βάλω τὸ μωρόν μου 'ς τ' αα-α του γιὰ νὰ κάμη τὰ ναννά του ('ὰ ἀντὶ θὰ) Μεγίστ.

δαίματος ἐπίθ. ἀμάρτ. ααίματος Στερελλ. (Εὐρυταν.) ἀγαίματος Χηλ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ οὐσ. αἶμα. Ἡ ἐν τῷ τύπ. ἀγαίματος ἀνάπτυξις τοῦ γ μεταξὺ φων. συνήθης. Πβ. καὶ ἀγέρας, ἀκογὴ κτλ., δύναται ὁμως ὁ τύπ. οὗτος νὰ ἐρμηνευθῇ καὶ κατ' εὐθείαν ἐκ τοῦ ἄ- καὶ γαῖμα.

Ὁ μὴ ἔχων αἶμα ἐνθ' ἄν.: Αἰνιγμ. Ἀαίματος κι ἀκόκ-καλους πιρνάει (χρυσάλλης) Εὐρυταν. Ἀγαίματος κι ἀκόκκαλος τὴ θάλασσα περνάει Χηλ.

-άβα κατάλ. παραγωγικῇ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)

Σλαβ. ἀρχῆς.

Χρησιμεύει εἰς τὸν σχηματισμὸν τοῦ θηλυκοῦ ὀνομάτων προσηγορικῶν, κυρίων, ἐπωνύμων καὶ σπανίως ἐπιθέτων, οἷον: τῶπανος - τῶπανάβα, γαιτρός - γαιτράβα, Κοσμάς - Κοσμάβα, Στρωματᾶς - Στρωματάβα, κακᾶς - κακάβα.

ἀβάγιστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀβάιστος Κάλυμν. Κῶς Παξ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ ρ. βαγίζω.

1) Ἀκαμπτος, ἀλύγιστος Κάλυμν. Κῶς Παξ. κ.ά.:

Ξύλο ἀβάιστο Κάλυμν. Κῶς. 2) Μεταφ. ὁ μὴ μεταβάλλων γνώμην, ἀμετάπειστος Κάλυμν. Κῶς: Ἀνθρώπος ἀβάιστος Κάλυμν. Κῶς. Συνών. ἀγύριστος (πβ. φρ. ἀγύριστο κεφάλι), μονόκορδος, μονόμπρατος.

ἀβαδανλίκι τό, Κωνπλ. 'βαδανλούχ' Πόντ. (Χαλδ.)

Τουρκ. *avadanlık*.

Ἐργαλεῖον τεχνίτου, οἷον κτίστου, τέκτονος, ὑποδηματοποιοῦ καὶ τῶν ὁμοίων ἐνθ' ἄν.: Ἐπέρεν τὰ 'βαδανλούχᾶ καὶ πάει 'ς σὴ δουλείαν Χαλδ.

ἀβάδωτος ἐπίθ. Κύπρ. ἀβάωτος Κύπρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ ρ. βαδώνω.

Ὁ μὴ κλεισθεὶς, ὁ μὴ ἀσφαλισθεὶς, ἀνοικτός: Οἱ πόρτες ἐμείναν ἀβάωτες τῶν ριοῦμεν. Ἐφῆκεν τὲς πόρτες ἀβάδωτες τὸ ἐμπῆκαν οἱ ὄρνιθες τὸ ἐλερώσαν τὸ σπῖτιν.

ἀβαέτι τό, ἀμάρτ. ἀβαγέτ' Θράκ. (Λιμν.)

Ἀραβοτουρκ. *avai'd* = πρόσοδοι, εἰσοδήματα, τυχηρά. Ἡ λ. καὶ ἐν ἐγγράφοις τοῦ 18ου αἰῶνος. Ἰδ. Κ'Αμάντ. Σιναιτ. Μνημ. 99.

Δῶρον, ὅπερ δίδουν εἰς τοὺς νέους χωρίου οἱ ἐξ αὐτοῦ ἄγοντες νύμφην.

ἀβάζι τό, ἀμάρτ. ἀβάζ' Ἡπ. Πόντ. (Σάντ.) αἰβάζι Πελοπν. (Λάστ.) 'βάζ' Ἡπ.

Περσσοτουρκ. *avaz* = κραυγὴ.

1) Θορυβώδης φωνή, κραυγὴ Πελοπν. (Λάστ.) Πόντ. (Σάντ.) 2) Φωνὴ Ἡπ.: Ἐχ' ὁμορφ' ἀβάζ'. Ἀξί' ἀβάζ' ἔχ' (φωνὴν μελωδικήν).

ἀβάζος ἐπίθ. Λεξ. Ἐλευθερουδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀβάζει.

Ὁ ἔχων ἰσχυράν, μεγάλην φωνήν.

ἄβαθα ἐπίρρ. Κεφαλλ. Παξ. κ.ά. ἀνάβαθα Κρήτ. κ.ά. ἀνέβαθα Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄβαθος.

1) Ὅχι πολὺ βαθέως, ὄχι εἰς βάθος μέγα Κεφαλλ. Κρήτ.: Ἀνάβαθα ἐσκάψαμε τὸ πηγάδι Κρήτ. 11) Εἰς ἀπειρον βάθος, συνήθως ἐπὶ τῶν ὑδάτων τῆς θαλάσσης Κεφαλλ. Παξ.: Ἐρρίξαμον μιὰ πέτρα καὶ πῆε ἄβαθα (ἤτοι εἶναι τόσον πολὺ βαθέα τὰ ὕδατα, ὥστε δὲν ἐνόησαμεν πότε ἐφθασεν εἰς τὸν βυθὸν ἡ πέτρα) Παξ. Συνών. ἄπατα.

ἄβαθος ἐπίθ. Θράκ. (Σαρεκκλ. κ.ά.) Κεφαλλ. Μύκ. Πελοπν. (Λακων. Μάν. Οἶν. Πάτρ.) κ.ά. — ΑΒαλαωρ. 2,280. (ἔκδ. Μαρασλή) ἄβαθους Ἡπ. Μακεδ. (Καστορ. κ.ά.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά. ἄβαθνος Ἡπ. — ΜΦιλήντ. Θρῦλ. 62 ἄβαθρους Ἡπ. ἄβατε Τσακων. ἄαθος Κάρπ. ἀνάβαθος Καπ. (Σινασσ.) Κρήτ. Κύθηρ. Νάξ. Πελοπν. (Αἰγ. Καλάβρυτ. Λακων. Μάν.) κ.ά. ἀνάβαθους Θράκ. (Μάδυτ.) ἀνέβαθος Κρήτ. Κύπρ. ἀνάβαθους Κρήτ. ἀνέβαθος Νάξ. (Γαλανάδ.) Μόνον οὐδ. ἄβαθον Πόντ. (Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ οὐσ. βάθος. Περὶ τοῦ σχηματισμοῦ τῶν τύπ. ἀνάβαθος καὶ ἀνέβαθος ἰδ. ἄ- στερητ. 1 δ κέξ.

1) Ὁ μὴ ἔχων πολὺ βάθος, ἀβαθὴς Ἡπ. Θράκ. (Μάδυτ.) Καπ. (Σινασσ.) Κάρπ. Κεφαλλ. Κρήτ. Κύθηρ.

